

Debreczeny György
CIPŐBEN ÉS ZAKÓBAN

Thomas Bernhard nyomán

cipőjét és zakóját levetette
valamit mindig talált
mindig kitalált valamilyen
zavaró körülményt

látta a rendetlenséget
a rendetlenséget látta
és ő rendet akart teremteni
ebből a rendetlenségből

amit régebben javításnak hívott
nem volt más mint rontás
rombolás pusztítás
megsemmisítés

valamit mindig talált
de sosem talált semmit
meg akarta teremteni
a maga rendetlen rendjét

rendes ember volt
cipőjét és zakóját levetette
nem akart cipőben és zakóban
leugrani a szakadékba

VALAMIT MONDANAK

Thomas Bernhard nyomán

mondanak valamit
az egyik pillanatban
és világosan látják
amit mondtak

a következő pillanatban
már fogalmuk sincsen
mit is mondtak
az előző pillanatban

és már nem látják
amit mondtak
nem látják világosan
és már sötétben sem látják

délre vágyik az egyik
a másik északra
a harmadik oszlopcsarnokban
pucolná sáros cipőjét

végül mégis mezítláb
indulnak el kelet felé
sötét ruhában
ledönteni az emlékoszlopokat

a saját javát szolgálja

A DÍSZTÖMEGBEN

Thomas Bernhard nyomán

pompás napunk volt nénikémmel
üldögéltünk a díszteremben
a dísztömegben
pompásan üldögéltünk

attól félttem hogy megfulladok
abban a dísztermi levegőben
abban a díszes díszteremben
abban a pompás kórteremben

attól tartottam hánynom kell
abban a pompás díszteremben
ott üldögéltünk nénikémmel
a díszes dísztömegben

pompás napot töltöttünk nénikémmel
üldögélve a díszteremben
ahol először hánynom kellett
s csak aztán fuldokoltam

abban a dísztömegben